

ΑΝΑΚΟΠΗ ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ : ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΗΣ
ΝΟΜΙΚΗ ΦΥΣΗ
ΚΑΙ
ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΟΡΙΣΜΕΝΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟ ΒΑΡΟΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗΣ.

1. Η αντίδικος προβάλλει ως λόγο ακυρότητας της διαταγής πληρωμής, τον ισχυρισμό ότι έχει εξοφλήσει όλες τις απαιτήσεις μου.

2. Ο ισχυρισμός εξοφλήσεως απαιτήσεως τινός εξοπλισμένης με διαταγή πληρωμής, ως ένσταση απόσβεσης της ενοχής, είναι πρωτίστως αόριστος, κατά το άρθρο 262 § 1 ΚΠολΔικ, που απαιτεί σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν de lege την ένσταση¹ (και συνεπώς δικονομικώς απαράδεκτος²), για δύο λόγους :

2.1. Πρώτον, διότι δεν εξειδικεύεται ο τρόπος με τον οποίο – κατά την αντίδικο - επήλθε η επικαλούμενη από αυτήν απόσβηση των οφειλών της, δεδομένου του ότι κατά νόμο, η απόσβηση αυτή επέρχεται με πλείστους τρόπους³ και συγκεκριμένως : με καταβολή (ΑΚ 416), με δόση αντί καταβολής (ΑΚ 421), με δημόσια κατάθεση (ΑΚ 427 επ.), με ανανέωση χρέους (ΑΚ 438 επ.), με συμψηφισμό (ΑΚ 440 επ.), με σύγχυση (ΑΚ 453), με άφεση χρέους (ΑΚ 454), με

¹ Βλ. όλως ενδεικτικώς, ΑΠ 1031/1993 ΕΕΝ 1994/612. ΕφΑθ 421/1998 Ελλ-Δνη 1998/1664. ΕφΘεσ 2856/1990 Αρμ. 1991/59. **Ποδηματά**, στον ΚΠολΔικ των Κεραμέως/Κονδύλη/Νίκα, υπό το άρθρο 632 § 25 σελ. 1187.

² ΕφΘεσ 3348/1995 Ελλ-Δνη 1996/1405.

³ Βλ. **Σταθόπουλο**, Γενικό ενοχικό δίκαιο³, § 18 (I αριθ. 1 επ.), σελ. 382 επ.

στερητική αναδοχή χρέους (ΑΚ 471)⁴ και με καταργητική της ενοχής σύμβαση (ΑΚ 361)⁵.

Και

2.2. Δεύτερον, διότι δεν αναφέρεται στην ένσταση εξοφλήσεως, εάν η απόσβεση των απαιτήσεών μου δι' αυτής συντελέσθηκε πριν ή μετά από την έκδοση της διαταγής πληρωμής, δεδομένου του ότι η μεταγενέστερη αυτής εξόφληση του χρέους κατ' ουδέν πλήττει την εγκυρότητά της, οπότε και ο ισχυρισμός αυτός του ανακόπτοντος είναι απορριπτέος, ως άνευ εννόμου επιρροής⁶. Τα μεταγενέστερα της εκδόσεως της διαταγής πληρωμής γεγονότα που επιφέρουν απόσβεση της ενοχής μπορούν πλέον να προταθούν παραδεκτώς και λυσιτελώς μόνον κατά την διαδικασία της αναγκαστικής εκτελέσεως, με την οικεία ακυρωτική ανακοπή εκ του άρθρου 933 § 1 ΚΠολΔικ⁷.

3. Ανεξαρτήτως όμως της αοριστίας της, η ένσταση αυτή είναι και αβάσιμη κατ' ουσίαν, αφού βεβαίως ουδεμία περαιτέρω καταβολή εγένετο από μέρος της αντιδίκου, μετά την προρρηθείσα μερική καταβολή.

⁴ Βλ. **Κρητικό**, στον ΑΚ των Γεωργιάδη/Σταθόπουλου, υπό το άρθρο 471 περιθ. αριθ. 1 σελ. 637. **Σταθόπουλο**, ανωτ., § 28 (II αριθ. 1) σελ. 633 επ.

⁵ *Contrarius actus, contrarius consensus*. Βλ. σχετικώς, **Καρακατσάνη**, στον ΑΚ των Γεωργιάδη/Σταθόπουλου, Εισαγ. άρθρ. 416-454, περιθ. αριθ. 27 σελ. 457 επ. **Σταθόπουλο**, ανωτ., § 18 (I, αριθ. 4) σελ. 385 επ. **Απ. Γεωργιάδη**, ΕνοχΔ, Γενικό μέρος, έκδ. 1999, § 51 περιθ. αριθ. 10 σελ. 508.

⁶ Απολύτως κρατούσα γνώμη. Βλ. **Ποδηματά**, ανωτ., § § 17 και 18 σελ. 1185-1186, όπου και η παράθεση της συναφούς θεωρίας και νομολογίας.

⁷ **Ποδηματά**, ανωτ., § 20 σελ. 1187.

4. Λέχθηκε ανωτέρω, ότι ο προκείμενος λόγος της ανακοπής της αντιδίκου συνιστά ένσταση⁸ και συνεπώς (αντικειμενικό) βάρος της απόδειξής της⁹ κατά το άρθρο 338 § 1 ΚΠολΔικ, φέρει η αντίδικος¹⁰⁻¹¹.

⁸ Πρβλ. **Φαλτσή**, Δίκαιο αναγκαστικής εκτελέσεως, τ. Α' § 34 περιθ. αριθ. 17 σελ. 488 και § 39 περιθ. αριθ. 8 σελ. 564-565, όπου και η συναφής νομολογία και θεωρία.

⁹ Αντικειμενικό βάρος απόδειξης, σημαίνει ότι ο διάδικος που το φέρει κατά νόμο έχει και τον κίνδυνο της αμφιβολίας του δικαστή, ως προς την αλήθεια του πραγματικού του ισχυρισμού του (Βλ. **Ράμμο**, Εγχειρίδιον ΚΠολΔικ, τ. II § 264 σελ. 760. **Φαλτσή**, Δίκαιο αποδείξεως, έκδ. 1985, σελ. 103), υπό την προφανή έννοια ότι αυτός– με τα αποδεικτικά μέσα που επικαλείται και προσκομίζει στην δίκη – πρέπει να πείσει τον δικαστή πως ο ισχυρισμός του είναι αληθής.

¹⁰ Πρβλ. **Φαλτσή**, Δίκαιο αποδείξεως, έκδ. 1985, § 39 περιθ. αριθ. 9 σελ. 565, όπου και η συναφής νομολογία και θεωρία.

¹¹ **Καρακατσάνης**, ανωτ., υπό το άρθρο 416 περιθ. αριθ. 11 σελ. 466. **Σταθόπουλος**, ανωτ., § 18 II 3β' σελ. 389. ΕφΑθ 7126/1976 ΝοΒ 25/548.